

Simmons, 8 de Maig del 1878.

Estimat Marius: Et null casibus curara pue rigui una
temeritat. Se' on acabaria la meua carta i l'ocio per esclavari.
Si aribo a curar, la sera d'aquelles pue després voldria re-
citar al meu pue fo; però se' pue si l'escriu, tota tanta
fira d'evitar aquest estil, sera vana. Tengui, curu meu,
estio en allo pue se'n diu, "noche obscura del alma." Super-
sensibile; millor: sensiblenia! I per altra banda, curu tant
d'amor propi, pue ni ho fet una obligacio de descurar ho
en absolut. Crec pue pue estar contenta, fira ara, elevat
delo coiguis mirguí sup del meu mal humor, esti tu
el sabies, ni no fo pue d'una manera o altra ho de
sortir i pue ara més pue vrai, et preuc per un port on
reporar hi el pue no deus a mirguí curu. "Ben present! due
pensar - ja valdria més pue lo'l presencis: esto tunc res més.

Es produete d'una mala nit, d'una setlla agitada,
nina, d'un demate completament gris d'horizontes liuri-
Tadimius, encogit, i blanc, però pue tot a la sera petita
ho aguantat un desarrall de sentiment inexpressable.

M'ho adormit després de dinar i al repos mental ha re-
guit la lassitud física. He tingut el despertar pue hi podis
estar més d'acord; un vital d'obes de Chopin. Ha rigut com
ni aquí obs, un doll de paraules pue diu diu i pue vor-
tier empayent se les unes a les altre. "Vigiles Chopin, pue
i curora, - va dirme una vegada en Lurien. Esto segona pue
en quella ocasió ell no parlava de la influencia d'aquest

unívia en el sentit en que s'ho feu ja avui. Havies patit
ser tu hi tenies més lloc que no ara, i a pesar de tot ja
en veig signe del meu veure i de les seves manies, avui
no hauria passat per ho. Era puerlescu religio per mi, la uní-
via i tot els seus records. En Lluís pot estar tranquil; tu
no ets un perill per mi; ~~est~~ ets - no si' que ets però més
aviat la salvació.

Aquests i altres pensaments voltraven pel meu cap
quan un canvi brusc d'estació m'ha donat una altra deu-
da d'empobriment. Hi trocava el l'any de treball. Va dos anys
aguestos matutinos dia el sentia cada tarda. Jo no el conecia
abans i un bon dia en Lluís me'l va tocar. Era en aquell
temps en que pujàvem cada tarda de ciut a ris a la Capella.
Del tancat a la sagristia; ja a fora; era una mena de con-
panyia ben especial però tancat era companyia i no pas
poca. El dia aquell en Orpuel havia estat particularment una
lament i ja no sabia on ficar el meu descomat. El l'any-
va obrir el canvi a una mena de pregona tan humida com
volguis, però que ja sentia lleugera, amb força per arribar on
ja s'acostava. I va ser. Des de llavors aquesta unívia ha
obert sempre el canvi d'unes llàgrimes, potes, massa freds,
però senten tan bé!

Com més que avui que m'ha reunit ben agut
l'Empoquet, i no pas amb una cosa així feia, sinó amb
una bolba aigua feda -

es que conformava, me a tenir-lo per meum. Pot tornar
la carta sense cap mena de dubte però no vels que te la capis
es optica ja és tristia ni si' que et queda al llet per aquest me.
Tu que dius. Repora hi tot el que et conigui i no et volguis de-
non per un compliment que un doltra. Deu. Merçi